

Posudek oponenta bakalářské práce

Kateřina Došková, *Pražské jaro ve vzpomínkách současných žen v důchodovém věku ze Středočeského kraje*. Praha 2023. Bakalářská práce. Univerzita Karlova, Fakulta humanitních studií, Katedra historických věd. Vedoucí práce doc. PhDr. Blanka Soukupová, CSc. 60 s.

Kateřina Došková si v předložené bakalářské práci vymezila poměrně ambiciózní cíl: „V této práci se budu zabývat událostmi pražského jara z pohledu odborné literatury a z pohledu pamětnic.“ (s. 7), přesněji řečeno: „najít rozdíly nebo naopak shody v tom, o čem se píše v historiografii a na co vzpomínají pamětnice“, „zda je možné určit počátek a konec pražského jara a jaké události jsou pro tyto dvě strany podstatné.“ (s. 8) Prostor výzkumu si autorka geograficky omezila na Středočeský kraj (resp. Roztoky u Prahy a Prahu), odkud pochází sedm pamětnic (včetně obou jejích babiček) ve věku 69 až 80 let, se kterými autorka realizovala polostrukturované rozhovory. Všechny aktérky Kateřina Došková podrobně představila v první kapitole, a to s vědomím, že v jeho rámci i v průběhu výzkumu musí zohlednit „věk, sociopolitický status, politické přesvědčení či životní situace aktérek“ (s. 7) a v tomto kontextu také komparovat paměti jednotlivých aktérek. Oproti zdařilému představení aktérek se dle mého názoru autorce nepodařilo dostatečně charakterizovat Prahu jako prostředí výzkumu (podkapitola 1.2 na s. 8), výklad je velmi stručný až „zkratkovitý“.

V podkapitole 1.4 *Teoreticko – metodologická východiska* (s. 14 – 16) se Kateřina Došková hlásí k využití polostrukturovaného rozhovoru, nezúčastněného pozorování a komparativní metody. Poměrně překvapivý je značně omezený a vůči tématu nepřilíživý soubor literatury, o který se autorka pro potřeby teoreticko-metodologického zakotvení práce opírá.

Ve druhé kapitole se Kateřina Došková v souladu s plánem práce zaměřila na shrnutí hlavních událostí spojených s pražským jarem od jeho kořenů až po závěr v podobě vojenské intervence. Ve více či méně stručných shrnutích autorka představila s pomocí několika titulů sekundární literatury základní faktografii, aby vymezila referenční rámec pro vzpomínky aktérek. Pokud chtěla Kateřina Došková dostát záměru z úvodu práce a využít odbornou literaturu pro potřeby vytvoření referenčního rámce, resp. jednoho z prvků pro komparaci, bylo by vhodné zdůvodnit výběr daného souboru sekundární literatury a podrobit ho (alespoň na úrovni studia odborných recenzí) „představení“/zhodnocení. Stávající podoba druhé kapitoly působí spíše dojmem stručné kompilace.

Třetí kapitolu „*Pražské jaro ve vzpomínkách pamětnic*“ Kateřina Došková zpracovala zcela v souladu se záměrem práce a nemám vůči ní zásadnější připomínky.

V závěru se autorce podařilo správně identifikovat rozdíly mezi zachycením pražského jara v sekundární literatuře a ve vzpomínkách aktérek, přičemž rozdíly i relevantně vysvětlila.

Práci Kateřiny Doškové doporučuji k obhajobě a s ohledem na výtky vůči zpracování podkapitoly 1.4 a druhé kapitoly doporučuji hodnocení velmi dobře.